

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **J. Z.**
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Juříčkem
sídlem Údolní 222/5, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. MMB/0327802/2019, sp. zn. OUSR/MMB/0250008/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), k odvolání žalobce částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Slatina (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 4. 2019, č. j. MCBSLA/02654/19/OVÚR/MM, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), o umístění stavby

„BTS_OK_8_B_BMDRZ_OK, Brno Slatina, ul. Drážní“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X a X, vše v katastrálním území X (dále jen „předmětná stavba“). Změna rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným spočívala ve změně formulace rozhodnutí o umístění předmětné stavby, dále v odstranění nadbytečné podmínky č. 16 rozhodnutí o umístění stavby, spočívající v navázání zahájení stavební činnosti na rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu o vyvlastnění služebnosti inženýrské sítě u pozemků, přes které má vést předmětná stavba, za předpokladu, že nedojde k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene mezi stavebníkem a vlastníky předmětných pozemků, a v nahrazení číselného označení podmínek č. 17 a č. 18 číselným označením „podmínka č. 16“ a „podmínka č. 17“. Ve zbývajícím rozsahu žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

2. Stavební úřad v řízení v prvním stupni rozhodl o umístění předmětné stavby na základě žádosti stavitele, společnosti CETIN a.s., a to bez nutnosti předložení souhlasu vlastníků nemovitostí, na nichž má být předmětná stavba umístěna, ve smyslu § 184a odst. 1 stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu veřejné komunikační sítě ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Podle § 184a odst. 3 stavebního zákona se přitom pro stavbu, u níž je dán účel vyvlastnění zákonem, nevyžaduje souhlas vlastníků pozemků, na němž se má stavba uskutečnit. Z § 104 odst. 1 a odst. 4 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že stavba veřejné komunikační sítě je stavbou, pro níž je dán účel vyvlastnění zákonem, čemuž odpovídá i skutečnost, že činnost zajišťování veřejné komunikační sítě je dle § 7 odst. 2 cit. zákona činností ve veřejném zájmu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v podané žalobě namítá, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu je zcela obecné, a mohlo by být použito na jakoukoliv instalaci optického kabelu. Správní orgány pouze konstatují, že se jedná o stavbu ve veřejném zájmu, aniž by postupovaly ve vazbě na konkrétní stavbu a konkrétní situaci na místě samém. Napadená rozhodnutí neobsahují posouzení vhodnosti navrhovaného řešení z hlediska minimalizace zásahů do vlastnických práv třetích osob, z hlediska nejvhodnějšího technického řešení, ani z hlediska ústavnosti omezení práv vlastníků pozemků. Vyvlastnění je nejzávažnějším zásahem do vlastnického práva, proto k němu může být přistoupeno pouze ve výjimečných případech, avšak žalovaný, resp. stavební úřad, pouze mechanicky převzali tvrzení stavitele, aniž by se skutečně zabývali tím, zda předmětná stavba splňuje podmínky § 104 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na níž ve vyjádření odkazuje. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i stavebního úřadu byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námitka žalobce nedůvodné.
6. Obdobně pak žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrvává na důvodnosti původních žalobních námitek.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Krajský soud v první řadě uvádí, že si je vědom skutečnosti, že stavební úřad na řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby aplikoval zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, v rozhodném znění (dále jen „liniový zákon“), a že o této skutečnosti v souladu s § 2 odst. 1 liniového zákona žalobce řádně informoval. Podle § 2 odst. 2 liniového zákona se přitom lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí, vydaných mj. i v řízení o povolení staveb veřejné komunikační sítě [§ 1 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 5 liniového zákona], zkracují na polovinu. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 9. 8. 2019, a lhůta k podání žaloby by tak dle § 2 odst. 2 liniového zákona uplynula dne 10. 9. 2019, přičemž žalobce nyní projednávanou žalobu podal až dne 9. 10. 2019.
9. Pokud by se tedy v nyní projednávané věci uplatnil § 2 odst. 2 liniový zákon, krajský soud by byl nucen žalobu odmítnout pro opožděnost, neboť byla podána po stanové, byť zkrácené lhůtě. Krajský soud tak nicméně neučinil, a to z toho důvodu, že jedna ze stěžejních námitek žalobce spočívá ve věcném rozporování skutečnost, že v řízení před stavebním úřadem bylo rozhodováno o umístění stavby veřejné komunikační sítě, tedy zda měl být vůbec liniový zákon na daný případ aplikován. Jinými slovy, pokud by byla námitka žalobce důvodná a tedy postup správních orgánů spočívající v aplikaci liniového zákona by byl nesprávný, krajský soud by odmítnutím žaloby jako opožděné právě s ohledem na § 2 odst. 2 liniového zákona dostal žalobce do pomyslné „procesní pasti“, v níž by mu bylo znemožněno uvedenou námitku vůbec vznést, resp. domáhat se jejího meritorního posouzení. Proto krajský soud s ohledem na tyto výjimečné okolnosti podanou žalobu shledal za včasnou a připustil k meritornímu přezkumu.
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěrem žalovaného, týkajícím se zákonnosti postupu stavebního úřadu při rozhodnutí o umístění předmětné stavby.
11. Úvodem je potřeba uvést, že žalobní námitky jsou ze strany žalobce formulovány značně obecně, žalobce pouze obecně proklamuje nezákonný postup stavebního úřadu, aniž by specifikoval, v čem konkrétně měla být dotčena jeho subjektivní veřejná práva. Krajský soud připomíná, že na obecně formulované žalobní námitky, tj. nevytkne-li žalobce napadenému rozhodnutí vady v dostatečně konkrétní rovině, může soud reagovat rovněž obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Míra precizace žalobních námitek totiž určuje také způsob jejich vypořádání – čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014-15). Krajský soud proto přistoupil k vypořádání námitek žalobce v souladu s citovanou judikaturou.
12. Žalobce v první řadě namítá, že napadené rozhodnutí je obecné a bylo by možné jej použít na jakoukoliv instalaci optického kabelu. Krajský soud nicméně tuto žalobní námitku

neshledává důvodnou. Napadené rozhodnutí obsahuje identifikaci žadatele a stavebníka, kterým je společnost CETIN a.s., identifikaci stavby, pozemků, na nichž je stavba umístěna, stejně jako specifické podmínky pro realizaci stavby, které vychází mj. z projektové dokumentace, doložené CETIN a.s. spolu s žádostí o umístění stavby. Důvody pro povolení umístění stavby jsou přitom zcela zjevné – stavebník splnil veškeré zákonem předepsané náležitosti pro povolení umístění stavby. Pokud žalobce namítá, že tyto důvody by bylo možno použít i na jakékoliv jiné řízení o umístění optických kabelů, krajský soud musí dát žalobci za pravdu v tom, že použití tohoto odůvodnění by bylo možno si představit i v jiném rozhodnutí o umístění stavby veřejné komunikační sítě. To však s ohledem na zásadu předvídatelnosti správní praxe (zásada „*ve stejných případech stejně*“) a zásadu hospodárnosti a efektivity správního řízení neznamená, že by se jednalo o nezákonný postup. Naopak, v řízení o umístění stavby veřejné komunikační sítě se při splnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o umístění stavby může jevit použití obdobného odůvodnění jako žádoucí pro urychlení řízení a minimalizaci administrativních nákladů, spojených s vydáním rozhodnutí. Žalobce ostatně ani nenamítá, v čem tkví nezákonnost napadeného postupu stavebního úřadu. Tuto námitku tak krajský soud neshledává důvodnou.

13. K námitce žalobce, že žalovaný neposuzoval přiměřenost rozhodnutí o umístění stavby s ohledem na zásadu minimalizace zásahů do vlastnických práv třetích osob, a dalších hledisek, je potřeba uvést, že k takové činnosti nemá žalovaný v řízeních, které jsou vedeny podle stavebního zákona, ve spojení se zákonem o elektronických komunikacích, pravomoc. Jak již žalovaný shodně se stavebním úřadem konstatoval, v řízení o umístění stavby je možné pouze posoudit soulad záměru žadatele s požadavky, stanovenými v § 90 stavebního zákona. Pokud je stavební záměr v souladu s těmito požadavky, stavební úřad rozhodne o umístění stavby. Za běžných okolností by přitom při umísťování stavby na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví žadatele, bylo ve smyslu § 184a odst. 1 stavebního zákona potřeba doložit souhlas vlastníků pozemků, na nichž se bude stavba umísťovat. Pokud by stavebník takový souhlas doložil, stavební úřad by se dále nezabýval minimalizací zásahu do vlastnických práv třetích osob (neboť tyto daly se zásahem do svého vlastnického práva souhlas). Ve specifických případech však zákon umožňuje rozhodnout o umístění stavby na pozemek ve vlastnictví osoby, odlišné od stavebníka, i bez jejího souhlasu. Takovým případem jsou stavební záměry, u nichž je účel vyvlastnění dán zákonem ve smyslu § 184a odst. 3 stavebního zákona.
14. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem, že při vyvlastňování je potřeba vždy vzít v úvahu práva osoby, jejíž vlastnické právo má být omezeno, neboť fakticky dochází k nahrazení souhlasu vlastníka pozemku s umístěním cizí stavby na jeho pozemek rozhodnutím o vyvlastnění. K posouzení takové přiměřenosti však je oprávněn vyvlastňovací úřad podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vyvlastnění“), který je k tomu podle § 104 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích při realizaci práva podnikatelů, zajišťujících veřejnou komunikační síť, užít cizí pozemky, příslušný. Jinými slovy, krajský soud nepopírá, že možnost vyvlastnit (v tomto případě) služebnost inženýrské sítě podléhá zásadě minimalizace zásahu do vlastnických práv třetích osob, míru zásahu však nebude posuzovat stavební úřad, nýbrž úřad vyvlastňovací. Práva žalobce přitom nemohou být rozhodnutím stavebního úřadu dotčena, neboť oprávnění využívat cizí pozemek ve smyslu § 104 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích podnikatelem, zajišťujícím veřejnou

komunikační síť, je dáno až právní mocí rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu o vyvlastnění služebnosti inženýrské sítě. Tato námitka žalobce proto není rovněž důvodná.

15. Konečně žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, zda je předmětná stavba skutečně veřejnou komunikační sítí.
16. Podle § 2 písm. h) zákona o elektronických komunikacích platí, že *„sítí elektronických komunikací [se rozumí] přenosové systémy, popřípadě spojovací nebo směrovací zařízení a jiné prostředky, včetně prvků sítě, které nejsou aktivní, které umožňují přenos signálů po vedení, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, pevných sítí s komutací okruhů nebo paketů a mobilních zemských sítí, sítí pro rozvod elektrické energie v rozsahu, v jakém jsou používány pro přenos signálů, sítí pro rozhlasové a televizní vysílání a sítí kabelové televize, bez ohledu na druh přenášené informace.“* Podle § 2 písm. j) zákona o elektronických komunikacích platí, že *„veřejnou komunikační sítí [se rozumí] sít' elektronických komunikací, která slouží zcela nebo převážně k poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, a která podporuje přenos informací mezi koncovými body sítě, nebo sít' elektronických komunikací, jejímž prostřednictvím je poskytována služba šíření rozhlasového a televizního vysílání.“* Podle § 2 písm. o) zákona o elektronických komunikacích platí, že *„veřejně dostupnou službou elektronických komunikací [se rozumí] služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen.“*
17. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný i stavební úřad vycházeli při kvalifikaci předmětné stavby jako veřejné komunikační sítě z žádosti o umístění stavby, projektové dokumentace, doložené žalobcem, a taktéž z povahy činnosti žalobce. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že z projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že předmětná stavba představuje napojení na stávající síť elektronických komunikací CETIN a.s., jedná se tak nepochybně o rozšiřování této sítě elektronických komunikací, což je možno kvalifikovat jako komunikační činnost, konkrétně zajišťování sítě elektronických komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Zároveň podle § 13 zákona o elektronických komunikacích právnická osoba, která hodlá vykonávat komunikační činnost, musí oznámit tuto skutečnost Českému telekomunikačnímu úřadu, včetně vymezení druhu a územního rozsahu veřejné komunikační sítě, kterou hodlá zajišťovat a předpokládaného data zahájení zajišťování veřejné komunikační činnosti. Následně Český telekomunikační úřad vydá takové osobě podle § 14 zákona o elektronických komunikacích osvědčení, v němž uvede druh a územní rozsah sítě elektronických komunikací, jejíž zajišťování bylo osobou oznámeno, a také mj. to, zda je osoba oprávněna užívat cizí pozemek ve smyslu § 104 zákona o elektronických komunikacích.
18. Z databáze Českého telekomunikačního úřadu vyplývá, že společnost CETIN a.s. je vedena od 1. 6. 2015 jako podnikatel, zajišťující veřejnou komunikační síť na území celé České republiky, a dále že CETIN a.s. poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že povaha osvědčení, vydaného podnikateli vykonávajícím komunikační činnosti Českým telekomunikačním úřadem, je podstatná pro kvalifikaci veřejnosti či neveřejnosti poskytování služeb elektronických komunikací, neboť podnikateli, který poskytuje veřejně dostupné služby elektronické komunikace, vyplývají ze zákona o elektronických komunikacích specifické povinnosti, které se nevztahují na poskytovatele neveřejných služeb elektronické komunikace (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. 33 Cdo 4351/2009 nebo ze dne 31. 1.

2011, sp. zn. 33 Cdo 4953/2009). Pokud tedy CETIN a.s. je veden v evidenci Českého telekomunikačního úřadu jako podnikatel, zajišťující veřejnou komunikační síť, poskytovatel veřejně dostupných služeb elektronické komunikace, a v žádosti o umístění stavby uvede, že žádá o umístění stavby veřejné komunikační sítě, přičemž z předložené dokumentace jednoznačně vyplývá, že předmětná stavba je součástí sítě elektronických komunikací ve vlastnictví podnikatele, zajišťujícího veřejnou komunikační síť, krajský soud nemá důvod jakkoliv pochybovat o tom, že předmětná stavba je stavbou veřejné komunikační sítě. Ani tato námitka žalobce tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu